

DET ÄR BRA ATT TIGA I SKOGEN.

85

»Gör oss en Motti (tjock gröt), gamle Ram, ty den konsten kan du, det veta vi af gammalt, och där har du att lägga i den,» sade han och framtog ur sin näfversäck några i mossa inlindade strömmingar. »Den kosten är bra att marschera på, fastän ej så god som då vi hade kålhufvud och fårkött där borta vid Mainz, men det duger ändå. Snart få vi finnrofvor och björnfläsk, och det blir styfvare ändå än all god mat vi fått ibland under kriget.»

»Hej!» ropade Piggen, »hvad jag känner mig glad vid att vara i skogen igen! Det alldeles kryper i kroppen på mig. Kanter icke ni det?» sade han frågande till sina kamrater.

»Åjo, visst är det godt och friskt här,» svarade Munter, »och roligt höra du fått ditt munläder i ordning igen. Det var klennt med det då vi lägo i svältlägret vid Nürnberg. Då orkade du knappast gäspa när jag bar dig därifrån.»

»Ja, det var då, det,» sade Piggen. »Du var heller icke så språksam då jag drog dig till bäcken vid Lützen. Då var hufvudet ditt så stort som en vattså; så hade de påfviske bultat dig.»

»Ät nu,» sade Ram, som slutat sin syssla som kock, »och låt maten tysta mun!»

»Det behöfva vi då icke bedja dig,» sade Piggen, »ty när du rör dig själf öppnar du ej munnen annat än då du äter.»

»Hit, Polko! Fram med jongen (grötknifven)! Du tycks heller icke vara läpplätt (talträngd).»

»Å nej, det är bra att tiga i skogen,» svarade Polko.

»Ja, för hin, du har rätt. Men hvad menade du med dåliga möten på landsvägen?»

»Å, just ingenting, men det stryker mycket folk på sådana ställen. Vill ni, så gifva vi oss utaf nu. Det är ej långt till vägen, och den är lätt att gå nu. Raska vi på, hinna vi dit där vi skola vika af ifrån den tills solen rinner upp. Då komma vi in i skogen igen, och där kunna vi hvila oss under varmaste dagen och sedan gå på kvällen igen. Där gå vi ej vilse.»

»Hvad har du för kännemärken sedan?»

»Blott följa ån, Svartån, som svenskarna kalla den.»